

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: O du som Sion vårdar, sänd över oss din Ande ned. I dina helga gårdar oss till din ankomst själv bered! Amen.

Predikotext i dag är den gammaltestamentliga texten från Jes 62:10–12:

10 Gå fram, fram genom portarna, bana väg för folket! Röj, ja, röj en väg och rensa bort stenarna, res ett baner för folken! 11 Se, HERREN förkunnar till jordens ände: Säg till dottern Sion: Se, din frälsning kommer! Se, han har med sig sin lön, hans segerbyte går framför honom. 12 Man ska kalla dem "det heliga folket", "HERRENS återlösta". Och du ska kallas "den eftersökta", "staden som inte blir övergiven".

I sin bok *Jesajas bokrulle* tecknar Seth Erlands-son en mäktig disposition för Jesaja 40–66, den andra huvuddelen av profetboken. Den här delen har tre huvuddelar. Den mellersta av dem hör till Kristi lidande, med kapitel 53 i centrum. Den tredje delen, kapitel 58–66, beskriver det gamla och det nya Sion, alltså Guds folk. Vår text finns i mitten av den mellersta delen, 61–63:6, och har rubriken *Det sanna Sions invånare är Herrens återlösta från olika folk*.

Vem är dottern Sion? Sion var från början en kulle i Jerusalem, sydväst om tempelberget, men så småningom blev namnet en beteckning på hela staden, och inte bara staden Jerusalem utan hela Israels folk.

Jesaja riktar sig till det gammaltestamentliga gudsfolket, som den här tiden, ungefär 700 år före Kristus, var hårt ansatt av assyrierna och andra kringliggande folk. Nordriket Israel hade gått under på grund av sina ständiga brott mot Guds lag. Sydriket Juda klarade sig genom Guds direkta ingripande från att ockuperas och föras bort, men hundra år senare skulle den olyckan också drabba dem. Det såg inte bra ut. Det såg ut som om Gud hade övergett de sina. Men Jesaja får mitt i det här eländet predika hopp om en kommande tid när Sion åter ska blomstra, när man ska kalla dottern Sion "det heliga folket", och när sta-

den Jerusalem, i andlig mening, inte längre ska bli övergiven.

När Jesus red in i Jerusalem på åsnan går det här i fullbord. Profeten Sakarja får 200 år efter Jesaja budskapet (Sak 9:9, 10):

Fröjda dig stort, dotter Sion! Jubla, dotter Jerusalem! Se, din kung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl. ... Hans välde ska nå från hav till hav, och från floden till jordens ändrar.

Vår text innehåller några av de kännetecknande orden för första advent, när vi inleder det nya kyrkoåret:

Röj en väg, eller det vanligare: Bered en väg! Säg till dottern Sion: Se, din frälsning kommer!

Här finns också ett ord som uttrycker ett segertåg: *baner*. Res ett baner för folken! Häriifrån kan vi ta en rubrik för dagens predikan: **Under Guds baner**. Och texten utsäger att Guds rike ska gå ut över hela jorden, så att alla folk ska samlas under detta baner.

Vi ska se närmare på några av de centrala orden i texten: Röj väg, lönen som han har med sig, och det heliga folket.

Röj väg!

Under adventstiden är Johannes Döparen en central person, särskilt den tredje söndagen i advent. Men han är inte huvudpersonen. Johannes banar väg för Jesus. Han är den budbärare som profeten Malaki talar om (Mal 4:5):

Se, jag ska sända er profeten Elia innan Herrens dag kommer, den stora och fruktansvärda.

Jesus sade själv att Johannes Döparen var den Elia som Malaki talade om. Johannes predikade omvändelse. Han skärpte till Guds lag för sina åhörare så att de blev förkrossade och så döpte han dem och visade på Jesus (Joh 1:29): *Se, Guds lamm, som tar bort världens synd!*

När en stor ledare, en kung eller president, kommer på statsbesök rullar man ut röda mattan för honom. Förr i tiden motsvarade det här att man röjde vägen från stenar och ojämnheter.

ter så att den blev jämn när han skulle komma.

Rensa bort stenarna, säger Jesaja. Vad är det för stenar som är i vägen för Jesus?

Det finns många sorters stenar. En väldigt farlig sort är vår självgodhet, själviskhet och stolthet, vårt ego, som vi säger. Det är allt det som har att göra med "jag vill" och "jag har rätt". Det är tilltron till sig själv, att vara "sig själv nog". Det hör till vår syndiga natur att vi tittar inåt mot oss själva. Det hör till vår syndiga natur att vi gör så, vare sig vi pöser av stolthet eller har dålig självkänsla och saknar självförtroende. Vår tids medicin är att vi ska tänka mera på oss själva: vi ska veta hur vi ska förverkliga oss själva. Men det är att gå fel väg. Det är inte i oss själva vi ska söka kraft. I stället är det så, att de här stenarna ska röjas ur vägen så att vi hittar kraften utanför oss, hos vår Gud och Frälsare. Vi ska rikta blicken mot honom. Därför säger vi i dag: Se på honom, som kommer till dig ödmjuk och ringa och som kommer med frälsning.

En annan farlig sorts stenar är *skötesynderna*, sådant som vi vet är fel och ger oss dåligt samvete men som vi inte har kraft att göra oss av med. Det är farligt om synden har makt över oss och binder oss. Bibeln säger att den som ägnar sig åt synd är syndens slav. Ett sådant slaveri slutar med fördärv. Om du bär på sådana synder är det viktigt att få hjälp, och den hjälpen finns hos Jesus. Röj plats på vägen, så att han får komma in!

I Psalm 40 beskriver David väldigt bra hur vi ska hitta hjälp när vi saknar egen kraft. Han ser hur han är i fördärvets grop, i den djupa dyn. Om man befinner sig på ett gungfly och hotar att sjunka allt längre ner klarar man sig bara om man får hjälp utifrån. I den situationen säger David (Ps 40:2f):

Jag väntade och väntade på Herren, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, upp ur den djupa dyn. Han ställde mina fötter på klippan och gjorde mina steg fasta.

Han drog mig upp, han ställde mina fötter på klippan. Där finns fotfäste i nöden. Det var den hjälpen som också Johannes Döparen vittnade om när människorna var i nöd över

sina synder: Se, Guds Lamm! Det är den hjälpen som vi nu också denna adventstid ska fästa vår blick på.

Han har med sig sin lön

"Hans segerbyte går framför honom" säger Jesaja. Vad är det för segerbyte, och är vad han har för lön med sig?

Andra översättningar har översatt med att hans arbete eller frukten av hans arbete går framför honom. Lutherbibeln har ett ord som motsvarar vedergällning i stället för segerbyte. Vi kan tänka oss hur en fältherre på Jesajas tid gjorde när han ville visa sin makt. Då lät han krigsfångarna, som nu blev hans slavar, gå framför sig i ett segertåg. De kläddes av sina egna kläder för att riktigt förödmjukas.

Paulus beskriver Jesu seger med samma bild i Kol 2:15:

Han avväpnade härskarna och makterna och gjorde dem till allmänt åtlöje när han triumferade över dem på korset.

När Jesus såg ut att ha förlorat kampen, då han blev förödmjukad på det värsta sätt på korset, då triumferade han! Det som såg ut som ett nederlag blev en seger. Han krossade djävulens makt. Men triumfen över honom skulle inte visas upp offentligt inför världen. Det kommer en sådan dag, som vi sett under förra söndagen. Hans uppståndelse ur graven fick ingen bevittna. Triumfen predikas i det Ord som till det yttre är oansenligt och föraktat, så att den som tror får njuta frukten av det.

När Jesus red på en åsna såg det ut som om han blev till åtlöje, för en kung skulle förstås komma ridande på en fin häst. Men han kom för att segra på ett annat sätt än man väntade sig. Han kom inte som en jordisk kung till yttre makt och ära. Så kommer inte heller den som tror på Jesus att vinna yttre, jordisk ära utan får ofta lida hån och betryck i det yttre.

Vi kan säga att den lön som han har med sig är Ordet om frälsningen som han sänder ut genom sina profeter och apostlar. *Se, HERREN förkunnar till jordens ände.* Därför sjunger vi i psalmen (201):

*Ordet om Guds nåd och frälsning
går kring jordens länder ut.*

Det här uppdraget har också vi fått att förkunna för alla folk på hela jorden. Det är drivkraften för missionsarbetet. Det är den kraft som går ut från den föraktade nasareen som kommer ödmjuk, ridande på en åsna. Så ska en hop av människor samlas in från hela världen. Därmed kommer vi till det tredje:

Det heliga folket

*Man ska kalla dem "det heliga folket",
"HERRENS återlösta". Och du ska kallas
"den eftersökta", "staden som inte blir
övergiven".*

Jesaja anknyter de här orden direkt till det som han nyss sagt om lönen eller frukten. Herrens lön är de heliga, de återlösta, som också kallas Kristi brud, som Ordet vinner åt honom.

Dessa är sökta av Herren. Jesus kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Och det förlorade var just du och jag! Vi som hade gått vilse, som varit förmörkade av vårt begär att köpa och att få, denna världens avgud som är så i centrum just i dessa tider, vi som har tappat fotfästet i all jakt efter status och prylar och efter självförverkligande, just oss kom han för att söka upp och frälsa. Och tänk vilken rikedom han har gett oss som lön av sitt arbete, som Martin Luther framställer det i förklaringen till andra trosartikeln:

*Han har återlöst, förvärvat och vunnit mig,
förlorade och fördömda människa, ifrån
alla synder, ifrån döden och djävulens våld,
inte med guld eller silver, utan med sitt he-
liga och dyra blod, och med sin oskyldiga
pina och död.*

Av sådana olyckliga, förlorade och fördömda människor har Jesus skapat ett heligt folk. Och det här folket har han gett en fantastisk gåva:

*Han har gjort allt detta för att jag ska tillhö-
ra honom, leva under honom i hans rike
och tjäna honom i evig rättfärdighet, oskuld
och salighet, liksom han har uppstått från
döden, lever och regerar i evighet. Det är
visst och sant.*

Det här folket, dessa saliga människor, kallar Jesaja *staden som inte blir övergiven*. Jesaja ser det här folket som en motsats mot den stad som drygt 100 år senare skulle läggas i ruiner. Israels stolthet, Salomos härliga tempel och allt annat i staden skulle brytas ner. Det skulle ske för deras otros skull. De hade gått bort från Herren och tjänat andra gudar. Det heliga folket hade blivit en nidvisa för hedningarna runt omkring. "Var är nu deras Gud?" skulle man fråga med hån. Och om och om igen måste Jesaja och de andra profeterna förkunna dom.

Men Gud hade inte glömt dem. Han hade ännu en framtid och ett hopp i beredskap. Han skulle skapa ett annat tempel, ett som inte var gjort med händer. Men först måste det gamla rivas ner. Han måste riva ner det härliga templet som Salomo hade byggt. Idag vill han också riva ner de falska tempel som otron och anpassligheten till de falska lärarna bygger upp. De är nämligen farliga hinder för det baner som vi reser: korsets baner.

Det är för att kunna resa det baneret som synden måste avslöjas. Det var därför Johannes Döparen sändes för att röja väg genom att predika lagens hårda ord. Också i dag behövs Johannes för att bereda väg för Jesus. Lagens ord ska ljuda också bland oss att så att du och jag ser att vi står med skuld inför Gud. Om lagens predikan till omvändelse försvinner somnar vi in. Då förstår vi inte längre hur allvarlig synden är. Lagen anklagar oss med all rätt. Den är som en åklagares anklagelseskrift i domstolen.

Men det ska inte stanna här. Johannes visade på Guds Lamm, som tar bort världens synd. Vi röjer inte väg bara för att ha något fint att gå på. Den ska öppna vägen till korset på Golgata. Lagens anklagelseskrift spikades fast i Jesus på korset (2 Kor 5:21):

*Han som inte visste av synd, honom gjorde
Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom
skulle bli rättfärdiga inför Gud.*

Så blev korset ett baner som skulle hållas fram för alla folk. Det ohyggliga avrättningsredskapet blev en fana som lyfts upp med jubel och glädje. Vi får befallningen: Res upp baneret för

folken! Berätta om det här stora som har skett för alla!

Den stad som Jesus samlade omkring sig ska inte bli övergiven. Jesus säger om sin hjord som samlas från alla folk (Joh 10:28):

Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand.

Därför: Dra ut genom portarna, öppna din mun när du möter människor som tyngs av tunga bördor och bered väg för Honom, vår Frälsare! Res upp korsets baner! Det är vår stora uppgift i adventets tid.

O Jesus, dig förbarma
i denna väntans tid.
Bered av nåd mig arma
att möta dig med frid.
Kom du att hos mig bo
och lär mig evigt lova
dig, Gud, för denna gåva
i barnslig, tacksam tro.

Amen.